

Ți-am fost izvor

Liliana Trif & Ioan Grigoraș

- Parc-a trecut un secol de când centura iernii
Mă strânge, incomodă, sub ghețuri sidefii,
Se-adună-n catedrale arhangheli la vecernii
Și drumurile-s albe, iar tu nici nu mai știi

Că-ntre pământ și eden, distanța se măsoară
În anii de lumină ce s-au jucat cu noi,
Aș vinde la-ntâmplare, pe-o zi de primăvară,
O viața de absență, dar timpul înapoi

Nu-l voi putea întoarce, un răvășag cu soarta
Mă-ncumet să pun miza atâtea nopți de dor
Cât crezi că-ți vor ajunge ca descifrându-mi harta
Să mă găsești sub stânca unde ți-am fost izvor.

- A mai trecut o iarnă cu plete de zăpadă
Și-n carapacea vremii te-am așteptat în zori
Să-nchidem versul nostru albastru-n acoladă,
Cu lacrimi colorate să-i fim colindători

Că-i nesecat izvorul din care poezia
Ne-a-nveșmântat iubirea în clipele pustii
Și a ținut aprinsă atâta timp făclia
Să te gălesc, iubito, să te aștept să vii.

Când trepidează luna și noaptea curge blândă,
Iar versul nu-și găsește cerneală în condei
Las inima s-alerge prin fantezii flămândă,
Tu-mi lași în palma stângă o umbră de cercei.

Liliana Trif & Ioan Grigoraș